

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

mm
0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

Fire smukke Biser.

Bondepigens Aftensang,

Lampen brænder, Røkken snurrer,
Vinterkvelden er så lang;
men lig Nog den snart forsvinder
Under Munterhed og Sang.
::: Hej, syng op fallerallala. :::

Denne Uge gaar som mange,
Søndag blir det snart igjen;
Da skal jeg til Kirken gange,
Træffer der min Hjertens Ven.
Hej, syng etc.

Først han hilser mig fra Heien,
Spørger derpaa om jeg vil

V box 27:785

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0

Gjøre Selstab ham paa Veien
Dg jeg svarer ja dertil.
Hei, syng op etc.

Haand i Haand vi glade vandre,
Maaesse kommer vi lidt seent;
Vi maa tale med hverandre,
Om alt nyt, som der er haendt.
Hei syng op etc.

Og hvor det skal blive herligt,
Naar saa Prekenen er slut,
Kommer han til mig saa fjærligt,
Ja, jeg teller hvert Minut.
Hei, syng op etc.

Og saa tale vi med Gammen
Om den sjonne, kjære Tid,
Da vi skulle være sammen,
Sætte Bo og gifte bli'.
Hei, syng op etc.

Dernæst til min lune Stue,
Snige vi os, han og jeg,
Pleie der vor Elfovæ-Lue
Til det lysnes over Hei.
Hei syng op etc.

Og hvor det skal blive herligt,
Som io Duer i et Træ,
Skal vi, han og jeg saa fjærligt
Skæmtes, klappes, kysses, le.
Hei syng op etc.

Som en Nog forbi er Kvelden,
Lampen slukkes, det er Nat;
Gjemt i Sengen under Hælden,
Drømmer jeg om Hjertets Skat.
Hei syng op etc.

Trofast Kjærlighed,

O! bliv mig tro, jeg ønsker ikke mere, Ved hver en
Dag er det min første Bon! O! opfyld den, o evig,
Kjære! Bid, Hjertens No er Trostabs bedste Ven.

Tænt, Diets Glands, de røde Vaarens Kinder, Alting
forsøgaar med fagre Ungdomstid. Sørg ei derfor, Alting
saa hurtig svinder, Trostab i Vaar, gjør sildig Vin-
ter blid.

Lad Guld og Glands dit Hjerte ei indtage, Bid
Gjækkers Nos forstyrre kan din Fred. O! bliv mig tro
i mørke Modgangsdage, Skilsmissons Stund formildes
kan derved.

Fro ser jeg da hen til de svundne Glæder, Og langt
fra dig mit Hjerte søger No. Maaesse jeg aldrig
ser de elste Steder, Nolig jeg dør ved Tanken: „Du
var tro.“

Carl og Emma,

1. Den fulde Maane redsomt lyste Hen over Dødes
Hvilested, Hver Vandrer taus tilbagegyste Og senkte bange
Diet ned. Kun Carl og Emma frygted' ikke, De sorg-
lös sad ved Lindens Hod; Skjøndt Læben taug, dog deres
Bliske hinanden tydelig forstod

2. Med eet rev Carl sig fra sin Pige. En Ahnelse
ham gjennemfoer: „Af Emma, funde Du mig svige Og
glemme Eden som Du sov; Jeg reiser nu til fjerne Lan-
de. Langt fra mit Fødehjem og Dig; Men lov mig at din
Ed skal stande, At Du vil evig elste mig“.

3. „Jeg sværger ved de Dødes Gjemme. Og ved min
elste Moders Grav, At jeg skal aldrig, aldrig glemme
Det Trostabsløfte jeg dig gav!“ Saa Emmas Ord i Nat-
ten lode, Og snart henrykte Carl blev tys; Thi hendes
Læber hans jo modte Og lufkede hans Mund med Kys.

4. Men tro til Eden rolig modte Nu Carl Skilsmis-
sens tunge Dag; Stum var hans Sorg, skjøndt Hjertet
blodte Ved Elfovæs sidste Favnetaag. Men hendes Sorg
ei Ord kan tegne; Fortvivlet Hænderne hun vred; Dødbleg
man hende saa at segne, Da han i Baaden stiger ned.

5. O, Kvindehjerte, Dig at grunde, Det mægter ingen
Dødelig. — Tre Maaneder med Sorg henrunde, I
dem hun var utrestelig; Nu kommer Vint'ren, der indby-

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0 mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

der til Baller og Til Lystighed; Verust af Glæden snart hun
bryder Sit Øste og sin Trostabs-Fed.

6. Et Aar gaar hen, og da med Skatte Hjemkommer
Carl saa frydefuld: Hans Flid ham Emma skal erstatte,
Med hende deles skal hans Guld. — Alt slumrede Natu-
ren rolig, Og Maanen straaled klar og rund, Da han var
nær ved hendes Bolig En silbig Vinteraftenstund.

7. Han ser saa mange Lys at brænde I Binduerne
hist og her; Et ahner han det gjælder hende, Som han saa
inderlig har ficer. „Hvem mon har Bryllup?“ bliver der
spørgset, „Den smukke Emma!“ Svaret lod; „Hun længe
nok har sadt og sørget For Een der uden Twyl er ded“

8. Hvad? Emma gift — o nei Du irrer! Den Emma
gift som hisset bor? — Ja hende er det, hvil forvirrer Dig
unge Mand saa mine Ord? — Hvad ligner vel den Armes
Smerte; Mod Himlen stirrede han stift; Knust var det
Haab, han længe nægte, Tæbt var ham Emma, hun var
gift.

9. Et Dieblif — og Sorgen viger; Hevn farver rød
den blege Kind, Han opad Trappen hurtig stiger Og
fryter vild i Salen ind; Førgjæves holder man hans Arme,
Han iler til den smukke Brud. — Han fuer Emma! Hevn
og Harme Af Kjærligheden slukkes ud.

10. Frygt ei Trolose! nu gjengiver Jeg dig hin Aftens
svorne Fed. En Andens Brud du villig bliver, Hvad nyt-
ter da min Kjærlighed? Vi stilles ad — Gud dig forladel
Sog nu, som før, at glemme mig — Du sveg mig! dog
jeg kan ei have, Jeg elster, jeg tilgiver Dig!

11. Med disse Ord en Kniv han stoder Dybt i sit
Bryst med al sin Magt; Blod strømmer ud og overbløder
Den falske Emmas Brudeddragt. Afmægtig over Carl hun
falder, Forsildig angred hun sin Svig Forsildig hun til-
bagefalder Det blodbestænkte folde Lig.

12. Førgjæves søger hun at glemme Den arme Carl
i Gladens Havn: Samvittighedens Tordenstemme Tilraa-
ber den Bedragnes Navn; Og naar den blege Maane ly-
ser Hen over Dødes Hvilested, hun ved hver Skygge
bange gyser Og tanker paa den brudte Fed.

Tilhørs hos G. B. Strøm.

[Kra] w.a.